

Arrest

nr. 146 572 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 juli 1990.

Op 11 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is’

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken, met name haar geboorteakte en een doopcertificaat, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte nefast aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RW nr. 11.335 van 19.05.08). De omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b) steit bovendien duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat zij getracht heeft een paspoort te bekomen bij de Ethiopische ambassade te Brussel en dat zij hiertoe een officieel verzoek had ingediend. Verzoekster legt de volgende documenten voor: een document van de ambassade dat zij zich op 24.08.2009 heeft aangeboden op de ambassade, een aangetekend schrijven aan de ambassade met de vraag of zij een paspoort zou kunnen verkrijgen.

Op basis van de geboorteakte en het doopcertificaat en het antwoord van de ambassade van 25.10.2011 dat deze twee documenten niet volstaan om haar een paspoort te kunnen afleveren. Betrokkene heeft echter niet aangetoond dat zij in de onmogelijkheid verkeerd om een paspoort te bekomen in België, Zij heeft aangetoond dat zij op basis van haar geboorteakte en doopcertificaat geen paspoort kan bekomen, maar toont niet aan dat zij zich verder geïnformeerd welke documenten volgens de geëigende procedure om een paspoort aan te vragen dan wel noodzakelijk zijn. Zij toont niet aan dat zij geen paspoort zou kunnen bekomen, indien zij zich in orde stelt met de te volgen procedure en de vereiste documenten zou voorleggen.

In de aanvraag wordt aangehaald dat verzoekster geen reistitel kan verwerven, doch ook hier worden geen bewijzen voorgelegd dat verzoekster reeds enige poging zou ondernomen hebben om een gelijkgestelde reistitel te bekomen. Er wordt in de aanvraag niet gespecificeerd waarom betrokkene geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart zou kunnen bemachtigen. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 7 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van D. K. [...], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

A. T., S. [...] en geboren te zijn te Addis Abeba op 26.07.1990, en van nationaliteit Ethiopië te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort."*

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij en dat zij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.2. Er kan de verzoekende partij geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers kan de verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen of dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven. *In casu* dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

Bijgevolg moet de tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

4.1.1. De verzoekende partij vat haar middel als volgt samen:

"In het enig middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring de schending ingeroepen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 januari 2012 (stuk 3) over identiteitsdocumenten te beschikken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, minstens haar onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven aan te tonen.

Uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken la, lb, le, ld en le (stuk 4) bleek dat verzoekster zich gewend heeft tot de Ethiopische ambassade en aldaar een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een Ethiopisch paspoort. Evenwel deelde de Ethiopische ambassade op 25 oktober 2011 aan verzoekster mee dat haar Ethiopische nationaliteit niet kon vastgesteld worden. (zie stuk 4e)

"The Embassy of the Federal Democratic of Ethiopia in Brussels acknowledges the receipt of your application dated September 14/2011 in which you requested the Consular Section to provide you with an Ethiopian Passport.

The consular Section of the Embassy regrets to inform you that the requested evidence you provided was found to be inadequate and insufficient to establish Ethiopian Nationality. "

(stuk 4e)

Vrije vertaling : "De ambassade van de Federale Democratische (republiek) van Ethiopie in Brussel bevestigt de ontvangst van uw aanvraag van 14 september 2011 waarin u de consulaire sectie verzocht om u een Ethiopisch paspoort af te leveren.

De consulaire sectie van de ambassade betreurt u te moeten meedelen dat het bewijs waarom verzocht werd, dat u hebt bezorgd niet adequaat en onvoldoende bevonden werden om de Ethiopische nationaliteit vast te stellen. "

De ambassade stelt dat de Ethiopische nationaliteit van verzoekster niet kan worden vastgesteld en dat bijgevolg er geen paspoort of een ander identiteitsdocument kan worden afgeleverd. Hiermee toont verzoekster op een geldige wijze haar onmogelijkheid aan om te kunnen beschikken over een identiteitsdocument.

Volgens de bestreden beslissing evenwel diende verzoekster aan te tonen dat zij zich verder geïnformeerd heeft welke documenten volgens de geëigende procedure om een paspoort aan te vragen dan wel noodzakelijk zijn.

Dit is evenwel kennelijk onredelijk. Het attest van de Ethiopische ambassade (stuk 4e) stelt zeer duidelijk dat verzoekster een formele aanvraag voor een paspoort heeft ingediend, maar dat verzoeksters (Ethiopische) nationaliteit niet kon worden vastgesteld. Volgens dit attest heeft zij wel degelijk het vereiste bewijs ("the requested evidence" - vertaald: "het bewijs waarom verzocht werd") voorgelegd. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota voorhoudt, blijkt uit het attest dat de gevraagde stukken werden voorgelegd. Uit de voorgelegde stukken bleek tevens dat verzoekster reeds verschillende op de Ethiopische ambassade was geweest.

Verwerende partij stelt in haar nota dat het voor verzoekster niet uitgesloten zou zijn om haar nationaliteit te laten vaststellen, desgevallend op basis van andere documenten. Deze stelling is louter hypothetisch (op basis van welke documenten wordt niet verduidelijkt) en vormt geen reële mogelijkheid.

Uit het schrijven van de ambassade (stuk 4e) blijkt nergens dat verzoekster door voorlegging van andere stukken wel een positief antwoord zou krijgen op haar vraag tót afgifte van een paspoort. Bovendien blijkt uit de stukken die verzoekster gevoegd had, dat zij op diverse tijdstippen op de Ethiopische ambassade is geweest.

Aangezien de Ethiopische overheden uitdrukkelijk melden dat haar Ethiopische nationaliteit niet kan vastgesteld worden, is het evident dat verzoekster geen reistitel kan verwerven en geen identiteitskaart kan bemachtigen. (zie ook RvV, nr. 14.760 van 31 juli 2008) Het is logisch wanneer men de nationaliteit niet heeft, er geen andere bescheiden kunnen afgegeven worden.

Aldus blijkt uit het bij de aanvraag voorgelegde stuk (thans stuk 4e) dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Door te stellen dat er geen geldige verschoning is voor de afwezigheid van een identiteitsstuk, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk. Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Het middel is gegrond."

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekster houdt voor dat zij op geldige wijze haar onmogelijkheid heeft aangetoond om te kunnen beschikken over een identiteitsdocument.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. " (...)

Uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt - en dit wordt kennelijk niet betwist door verzoekster - dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

"De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een

identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. " (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. "

In de bestreden beslissing wordt geheel terecht, met verwijzing naar art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gemotiveerd dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrU te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken, met name haar geboorteakte en een doopcertificaat, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). De omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b) stelt bovendien duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat zij getracht heeft een paspoort te bekomen bij de Ethiopische ambassade te Brussel en dat zij hiertoe een officieel verzoek had ingediend. Verzoekster legt de volgende documenten voor: een document van de ambassade dat zij zich op 24.08.2009 heeft aangeboden op de ambassade, een aangetekend schrijven aan de ambassade met de vraag of zij een paspoort zou kunnen verkrijgen op basis van de geboorteakte en het doopcertificaat en het antwoord van de ambassade van 25.10.2011 dat deze twee documenten niet volstaan ont haar een paspoort te kunnen afleveren. Betrokkene heeft echter niet aangetoond dat zij in de onmogelijkheid verkeerd om een paspoort te bekomen in België. Zij heeft aangetoond dat zij OP basis van haar geboorteakte en doopcertificaat geen paspoort kan bekomen, maar toont niet aan dat zij zich verder geïnformeerd welke documenten volgens de geëigende procedure om een paspoort aan te vragen dan wel noodzakelijk zijn. Zij toont niet aan dat zij geen paspoort zou kunnen bekomen, indien zij zich in orde stelt met de te volgen procedure en de vereiste documenten zou voorleggen.

In de aanvraag wordt aangehaald dat verzoekster geen reistitel kan verwerven. doch ook hier worden zeen bewijzen voorgelegd dat verzoekster reeds enige poging zou ondernomen hebben om een gelijkgestelde reistitel te bekomen. Er wordt in de aanvraag niet gespecificeerd waarom betrokkene geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart zou kunnen bemachtigen. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. " (...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld heeft dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die verzoekster vrij stelt van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeksters kritiek bestaat erin dat zij meent dat zij op geldige wijze heeft aangetoond dat het voor haar onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te verwerven.

Ter ondersteuning verwijst verzoekster naar het schrijven dd. 25.10.2011 van de Ethiopische ambassade. Verzoekster houdt voor dat de ambassade in voormeld schrijven zeer duidelijk stelt dat zij

een formele aanvraag voor een paspoort heeft ingediend maar dat haar Ethiopische nationaliteit niet kan worden vastgesteld. Verzoekster meent dat om deze reden aan haar geen paspoort of een ander identiteitsdocument kan worden afgeleverd.

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoekster kennelijk uit het oog verliest dat het schrijven dd. 25.10.2011 van de Ethiopische ambassade het volgende vermeldt:

"The Embassy of the Federal Democratic of Ethiopia in Brussels acknowledges the receipt of your application dated September 14/2011 in which you requested the Consular Section to provide you with an Ethiopian Passport.

The consular Section of the Embassy regrets to inform you that the requested evidence you provided was found to be inadequate and insufficient to establish Ethiopian Nationality. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat "Zij heeft aangetoond dat zij op basis van haar geboorteakte en doopcertificaat geen paspoort kan bekomen, maar toont niet aan dat zij zich verder geïnformeerd welke documenten volgens de seëi2ende procedure om een paspoort aan te vragen dan wel noodzakelijk zijn. Zij toont niet aan dat zij geen paspoort zou kunnen bekomen, indien zij zich in orde stelt met de te volgen procedure en de vereiste documenten zou voorleggen. "

Verzoekster kan dan ook geenszins worden gevolgd waar zij meent te kunnen volstaan aan te tonen dat een formele aanvraag werd ingediend, en waarop door de ambassade werd geantwoord dat haar Ethiopische nationaliteit niet kon worden vastgesteld.

Immers, in tegenstelling tot wat verzoekster poogt te laten uitschijnen heeft de Ethiopische ambassade in haar antwoordschrijven dd. 25.10.2011 niet gesteld dat het voor verzoekster onmogelijk is een paspoort te verwerven, doch er werd verzoekster enkel meegedeeld dat de voorgelegde documenten ontoereikend en onvoldoende zijn teneinde haar Ethiopische nationaliteit vast te stellen, en haar bijgevolg een paspoort te kunnen afleveren.

Uit het voorgaande blijkt niet dat het voor verzoekster uitgesloten zou zijn om haar nationaliteit te laten vaststellen en vervolgens een paspoort te bekomen, desgevallend op basis van andere documenten.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster heeft nagelaten - zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht werd vastgesteld, en hetgeen verzoekster overigens ook niet betwist - om zich verder te informeren inzake welke (andere) documenten zij diende voor te leggen met het oog op het bekomen van een paspoort, zodat het niet kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster geen geldige verschoning van afwezigheid van een identiteitsdocument heeft aangetoond.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en conform artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980, heeft beslist de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters middel niet kan worden aangenomen. '

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond

daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. *In casu* houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht in van de ingeroepen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).*

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend*

door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoon” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Met betrekking tot haar identiteitsdocumenten stelt de verzoekende partij in haar aanvraag van 11 januari 2012 het volgende:

“Juffrouw S.A. T. [...] is in het bezit van haar originele Ethiopische geboorteakte. Deze geboorteakte werd gelegaliseerd. (stuk la)

Ze beschikt eveneens over een doopcertificaat uitgaande van de Ethiopische orthodoxe kerk. (stuk lb)

Beide documenten] (stukken 1 a en 1 b) zijn voorzien van een foto van de houder van het document.

Juffrouw S.A. T. [...] heeft aan de hand van deze documenten getracht een paspoort te bekomen vanwege de Ethiopische overheden. (zie stukken 1c-1d-1e) Zij heeft hiertoe een officieel verzoek ingediend. (zie stuk 1e) De Ethiopische ambassade heeft evenwel laten weten dat aan haar geen Ethiopisch paspoort zal worden afgeleverd. (zie stuk 1e)

Op basis van de voorgelegde documenten komt de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid vast te staan. Aldus kan aanvaard worden dat verzoekster over identiteitsdocumenten beschikt in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet')

Minstens kan gesteld worden dat verzoekster de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op een geldige wijze aantoon. Zij heeft diverse malen contact opgenomen met de Ethiopische ambassade in België, is diverse malen ter plaatse geweest om haar verzoek tot afgifte van een paspoort toe te lichten. Tenslotte heeft verzoekster bericht ontvangen van de Ethiopische overheden dat aan haar geen paspoort zal worden afgeleverd. (zie stuk 1^e) Aldus kan worden geconcludeerd dat verzoekster, in toepassing van artikel 9bis, §1, lid 2, in fine Vreemdelingenwet is vrijgesteld van de voorwaarde om over een identiteitsdocument te beschikken.”

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze aan de hand van het attest van de Ethiopische ambassade heeft aangetoond dat het voor haar onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. Ze verwijst hiervoor naar de brief van de ambassade van 25 oktober 2011.

Waar de verzoekende partij vervolgens betoogt dat uit de stukken die zij voorgelegd heeft blijkt dat zij verschillende keren naar de Ethiopische ambassade geweest is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich inderdaad drie keer tot de Ethiopische ambassade gericht heeft. Bij het derde contact heeft een medewerker haar meegedeeld dat ze twee bewijzen van identiteit diende voor te leggen. Bij schrijven van 14 september 2011 heeft de verzoekende partij dan haar geboorteakte en haar doopcertificaat naar de ambassade opgestuurd om zo in het bezit te worden gesteld van een nationaal paspoort. Bij brief van 25 oktober 2011 heeft de ambassade van Ethiopië de verzoekende partij schriftelijk geantwoord op de brief van de verzoekende partij van 14 september 2011.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen in haar verzoekschrift heeft de ambassade van Ethiopië in haar brief van 25 oktober 2011 niet gesteld dat het voor de verzoekende partij onmogelijk is om een paspoort te verwerven. Er werd de verzoekende partij enkel meegedeeld dat de voorgelegde documenten ontoereikend en onvoldoende zijn om haar Ethiopische nationaliteit vast te stellen en haar een paspoort te kunnen afleveren. Bijgevolg wordt in de eerste bestreden beslissing terecht gemotiveerd: “Betrokkene heeft echter niet aangetoond dat zij in de onmogelijkheid verkeerd om een paspoort te bekomen in België, Zij heeft aangetoond dat zij op basis van haar geboorteakte en doopcertificaat geen paspoort kan bekomen, maar toont niet aan dat zij zich verder geïnformeerd welke

documenten volgens de geëigende procedure om een paspoort aan te vragen dan wel noodzakelijk zijn. Zij toont niet aan dat zij geen paspoort zou kunnen bekommen, indien zij zich in orde stelt met de te volgen procedure en de vereiste documenten zou voorleggen.” Er kan redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat, indien de ambassade stelt dat de voorgelegde bewijsmaterialen onvoldoende en ontoereikend zijn, zij zich bij hen informeert over welke twee documenten ze precies moet neerleggen.

Het komt de Raad evenmin kennelijk onredelijk voor dat de geboorteakte en het doopcertificaat niet als identiteitsdocument kunnen aanvaard worden. Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven, maar enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat de voorgelegde geboorteakte niet aanvaard kan worden *“als zijnde een identiteitsdocument”*, evenmin als het doopcertificaat.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

4.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“In het enig middel met betrekking tot de tweede bestreden beslissing werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring de schending ingeroepen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd reeds aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf. Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoekster geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden.

Het gebrek aan discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris verandert niets aan de motiveringsplicht.

Bovendien steunt de tweede bestreden beslissing op de motivering dat verzoekster geen geldig paspoort kan voorleggen.

Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat verzoekster op geldige wijze heeft aangetoond in de onmogelijkheid te verkeren een identiteitsdocument in België te kunnen verwerven zodat het kennelijk onredelijk is om precies het ontbreken van het identiteitsdocument in te roepen als enige motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is gegrond.”

4.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft besloten tot onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en dat om die reden aan haar geen bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster herhaalt dat zij meent op geldige wijze te hebben aangetoond in de onmogelijkheid te verkeren een identiteitsdocument in België te verwerven.

Zoals uit de uiteenzetting onder het eerste middel — die alhier als integraal herhaald kan worden beschouwd - blijkt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Terwijl de verwerende partij verder vaststelt dat verzoekster in haar tweede middel niet betwist dat zij zich in het Rijk bevindt, zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor

Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 3) aan verzoekster diende te worden betekend.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Het bestreden bevel stelt de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij vast. Het steunt op eigen juridische gronden, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op eigen feitelijke overwegingen, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat ze in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de argumentatie dat het voor de verzoekende partij onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven, niet weerhouden werd. Het eerste middel is namelijk ongegrond.

Het middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS